

ПАУЛИНА СТАНЧЕВА
БРАДАТОТО ХВЪРЧИЛО

chitanka.info

Момчешка работа беше да се майстори и пуска в небето книжно хвърчило. Години наред аз само гледах как момчетата от махалата ги пускаха от самия бряг, тичаха успоредно край морето и развиваха канапа навит кръстом на едно дръвче. Тичах и аз покрай тях с очи, впити в пъстрата книжна опашката звезда. Ох, в такива моменти как завиждах на тия щастливци, които умеят да си правят звезди. Как съжалявах, че съм се родила момиче!

Какво умеем ние, момичетата? Нищо. Катеренето на дърветата — момчешка работа, далдисването в морето — момчешка работа, свиренето с уста — пак момчешка работа, правенето на хвърчила — и то.

Но чакай, замислих се аз една пролет (хвърчила се пускат през пролетта), защо да е само момчешко умение и занимание. Хайде де! Та каква трудност има да издялкаш гладко няколко тънки летвички, да направиш от тях една звезда, да изпънеш и налепиш цветна хартия и да си нарежеш и навържеш книжни лентички за опашка. Кометата е готова.

Та веднъж ли съм гледала как се прави всичко това? После повече канап и пускай от брега, стига да има вятър, хвърчилото ти ще полети нагоре, нагоре, ще стигне небето, дори ще го задмине.

Бях амбициозна, упорита, самонадеяна. Аз ли няма да мога? А помислех ли го веднъж, то не ми излизаше дни наред из главата. Пролетта е лудо време. Всички момчета, ако не играят на стъклени лимонадени топчета билички, на ашици, пускаха хвърчила. Нима можех да устоя на съблазънта.

И така, где с питане, где с гледане, где с памет и вродено умение, аз си направих хвърчило.

Е, може би не беше най-съвършеното, но че имаше най-дългата световна опашка, в това никой нито за миг не можеше да се усъмни. Опашка и половина! Опашка — един път! Въобще опашка с главна буква.

А не си помислих и за миг, че тази опашка ще тежи, че хвърчилото ми няма да успее да се вдигне високо и да полети. Чак пък толкова съобразителност и познания в тази област нямах! Просто си го направих и гордо тръгнах да си го пускам от брега на морето.

— Ей, Попи, брадата ти е много дълга! — викна някой подире ми. По гласа го познах, то се знае — Жакито-Жак!

— Дълга, я! — самонадеяно, без да се обиждам от забележката, от закачката, отвързвам аз.

— Трябва да се обръсне!

— Няма! Дълга я искам.

— Искаш, ама няма да я бъде.

— Ти откъде знаеш?

— Зная. Мярка има и закон в тези неща.

Виж го ти еврейчето, важен многознайко ще ми се пише в такъв щастлив за мене час.

— Можеш ли да се разкараш и да ме оставиш на мира?

— Мога, що да не мога, ама опашката ти ще се заплете в клоните на дърветата, така да знаеш, или въобще хвърчилото ти няма да се вдигне, ще му натежи брадата.

Че момчето разбираше от хвърчила, това и не мислех да оспорвам. И навярно ми казваше истината, но как да я приема тази истина? Погледнах го зверски и ако беше по-близо и ръцете ми свободни, нямаше да му се размине без нищо. Обичах да се саморазправям и да се посбивам с момчетата. Другите момичета имаха братя, те ги бранеха и отмъщаваха в случаи като: „Тоз ме закачи, бате! Оня ми дръпна корделата!“ и тем подобни женски оплаквания.

Пък аз като си нямах брат кой ще ме защити, а? Сама се защищавах. За щяло и нещяло. Защищавах се дори в случаи, когато нямаше защо и от какво, какъвто беше сега случаят с Жак и дългата опашка на хвърчилото.

За да докажа на този „хвалипръцко“, че моето книжно произведение е направено по правилата и всичко му е баш както трябва, аз реших да го пусна, преди да слеза на брега.

Хукнах по късата уличка „Лавеле“. И колко му е да поема по „Черноморска“! И ето ме в морската градина — булеварда, както му викаха тогава.

А Жакито по мене. Нека, мислех си аз, нека злобее на моя успешен опит с дългоопашатата звезда! Нека се пука откъм гърба, че няма да се сбъднат неговите предричания. Нека...

Но спухах се аз самата. Това е истината. Не само че хвърчилото ми отказваше да полети нависоко, ами като се залости в клоните на първия, току-що разлистил се платан, там си и остана да виси със

заплетена опашка, с разпокъсана хартия. Не хвърчило, не звезда, а едно нищо — за боклука просто. В земята да се напъхаш от яд и срам.

Да ревна — не върви. Вярно, момичетата при подобен провал, пък и при много по-дребно произшествие — ще зареват. Факт. Но аз нали играех на момчешка игра, наистина не върви да се разцивря от безсилие. Пък и Жакито е тук, ще ми се смее.

Чакам, чакам да рече: „Нали ти казах, какво да сториш с тази дълга брада? Ама ти...“ Само да беше рекъл нещо от този род, и ще го нашамаря, пък нищо, че утре пак ще играем заедно. Набирам сили и поглеждам момчето, а то си мълчи, като оглежда платана отгоре до долу, гледа хвърчилото в клоните запряно. Нещо си мисли Жак, но не казва още какво. Пък аз наежена чакам да се заяде, да ме предизвика, та на него да си изкарам яда, и може би така ще ми попремине мъката.

А той:

— Ти стой отдолу, пък аз ще се кача на дървото. Ще се опитам да метна хвърчилото долу, ти само глей да го хванеш с ръце да не се почупи и покъса повече. После ще го залепим. А опашката и без това се е подкъсила — станала е май по мярка.

Слушам аз и не вярвам на ушите си. Гледам и не вярвам на очите си — не ми се присмива на провала, не ми се подиграва на „скъсеното“ самочувствие, а обратното — готов е да помогне.

Гледам дървото — право, гладко, клоните високи, а самото хвърчило заплетено на такова неудобно място. Ще успее ли Жак да се качи и откачи злощастното ми творение?

Изведнъж ме забориха съвестта, разкаянието, и аха, аха, да напълня очите.

— Ти само внимавай — рече ми Жакито. — Другото остави на мене.

— Знаеш ли, по-добре ти внимавай да не паднеш, че баба ти Рахила ще се разправя с мене, като разбере цялата работа как и заради кого е станала.

Луничавият Жак се засмя:

— Хе, ти пък намери от кого да се страхуваш! Баба те обича.

— Амиии — не повярвах на тези думи и същевременно се смутих, което толкова рядко се случваше с мене.

— Честна дума. Хвали те! Като те види през джама я вода да носиш, я цветя да поливаш я двора да метеш или да помагаш на дядо

си при мрежите, все ще рече някоя похвална дума за тебе. „Отмяна майчина и дядова, пък от нашия Жакито помощ никаква, само ядове!“

Не сварих нищо да кажа, той ловко като котка се закатери по гладкото дърво. Виж го ти какъв бил! Прехвърли се на дебелия клон, после на по-тънките, стъпи съвсем накрая. Клончето се огъна, а на мене сърцето ми ще изхвъркне от страх. Божичко, дано само клончето да не се счупи, да издържи! Че зная си аз какво ще стори старицата. Зная си аз как трепери над него като на скъпоценност в кадифена кутийка. Пък и добро момче е! Ей, доказва го!

Докато аз мислех и размислях и зяпах и гледах нагоре, хвърчилото полетя право в ръцете ми. Само опашката му остана заплетена в младите зелени листа и клончета.

— Дръпни — завика Жак, — дръпни силно!

Аз дръпнах силно, опашката се преполови. Едната част остана горе да виси като гирлянда при градинско увеселение. В същия миг и Жак пъргаво и меко скочи от дървото и започна да си изтърсква дрехите.

Като ме погледна такава мълчалива и смутена, помисли, че съжалявам за опашката на хвърчилото.

— Нищо, — рече — и без това се налагаше да я скъсяваме.

— Ама аз не за опашката, Жакито, а за друго.

— Знам — кимна той, не ти се ще да се признаеш за победена. Но всъщност и не си! Малко произшествие и толкова. Всяка пролет всеки му се случва това. Малко лепилце и хартия и хвърчилото е напълно в ред. Кое друго момиче може да докара такава звезда! Ако някой твърди, че има такава момиче, ще му плюя право в лицето, защото лъже и съчинява.

— Да, ама ти в началото ми се подиграваше.

— Аз ли? Тъй ти се е сторило.

— Ами като твърдеше, че ми е дълга попската брада?

— Ама пък и ти от шега не разбираш, аз просто, за да ти заговоря. С тебе човек никога не знае как да започне. Такава си една, кибритлия.

— Такава съм, като не ме харесваш, какво си се лепнал — изведнъж забравих всичко, което се случи преди малко. Забравих жертвостта, рицарството и благородството на момчето. Направо кипнах.

А той:

— На, виждаш ли, сама се драскаш, сама се палиш!

Кой знае защо, това негово сравнение изведнъж ми се видя много смешно и аз прихнах да се смея. Последва ме и Жак.

— Да те види и чуе баба ми тозчас ще рече: „Това е момиче с характер!“ Та нали тя самата е такава своенравна — обича себеподобните.

И докато навивах канапа, докато оправяхме хвърчилото, докато тръгнем, Жак разказа следното за баба си Рахила.

— Вчера, знаеш, сготвила някаква лучена яхния, ама я пресолила. Сигурно е забравила и я солила няколко пъти подред. Яхнията не се яде. Не се яде, ама татко и дядо се мъчат и преглъщат мълчешката, че си я знаят добре как ще реагира, ако ѝ кажат в очите самата истина. Мама, нали ѝ е снаха, съвсем се е свила и топи от соса и жално ме поглежда дано не се издам. Ама и аз преглъщам пресоления залък. Нищо, казвам си, тенджерата е малка. Ама чичо Хаим, който ни е на гости от Пловдив, направо ѝ рече:

— Мамо, но ти май нещо си сбъркала тая манджа.

— Да съм сбъркала яхнията?! — накокошини се баба, връй се оправяй, ако можеш!

— Че пресолила си я здравата! — рече чичо Хаим смело.

— Какво? — кресна тя и моментално скочи от масата. Уж кокалите я болят, уж ревматизмите я мъчат, уж не знам от какви болести и болки страда, а скочи пъргаво като момиче. За час пресипа яхнията от всички чинии обратно в тенджерата, после излезе в двора и обърна тенджерата в градината. Никой „гък“ не каза.

— Солена ми била яхнията! — и туря на масата сирене и маслини.

— Такава си е баба ми — завърши Жак.

— Леле, че тя била много лоша!

— Ами, лоша! Нищо ѝ няма. Добра си е баба ми Рахила, ами своенравна, баба с характер.

— Като мене, така ли?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.